

ringer vi blev fyldt med, så holdt vi fast, og med konklusionen i Frank Poulsens beretning har vi fået helt entydigt ret i, at den påstand, vi fremsatte, var korrekt. Jeg mener ikke, det er en hetz at forfølge en sag, som man mener er gal, også uanset at alle andre er uenige med én til at begynde med.

Jeg mener heller ikke, man skal have standretter, men jeg konstaterer, at vi har haft 11 måneder til at læse alle de bilag, alle de talepapirer, som vi har fået her i Folketinget, så derfor har vi haft rig lejlighed til at sætte os ind i, hvilke oplysninger Folketinget rent faktisk har fået. Dernæst har vi dagligt kunnet følge undersøgelsesrettens arbejde.

Derfor og sammenholdt med den klokkeklare konklusion mener jeg ikke, at det er nogen standret at træffe den konklusion, som Fremskridtspartiet er kommet frem til: at en skatteminister, der bevilger et ulovligt skattefradrag på 173 mio. kr., uanset om han gjorde det i god eller dårlig tro, ikke kan være skatteminister i dette land.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Hr. Kjeld Rahbæk Møller sagde nu, at SF under alle omstændigheder hele tiden har villet have to faser af undersøgelsen. Det harmonerer meget dårligt med, at der i beslutningsforslaget om undersøgelsen udtrykkelig står, at den anden fase kun skulle gennemføres, hvis første fase gav anledningertil.

Hvad har SF så lagt i de ord »hvis det giver anledning dertil«, hvis man under alle omstændigheder vil have en anden fase, ligegyldigt hvor klar første fase så end sluttede? Hvor mener hr. Kjeld Rahbæk Møller at Frank Poulsens konklusion er uklar og giver anledning til yderligere, for så vidt angår det politiske ansvar?

Så vil jeg da også gerne spørge, når nu SF på forhånd har taget stilling til, at der skal være to faser af denne her sag: Hvorfor så ikke bare lade Frank Poulsen køre videre med sin undersøgelsesret som en naturlig følge af den første fase? Hvorfor vil SF nu lige pludselig over i en helt anden type undersøgelse og lave parlamentariske udvalg og alt muligt, hvor retssikkerheden ikke er nær så god? Det ville da have været helt naturligt, hvis man ser på det, som SF nu pludselig er begyndt at se på det, at det er to faser, der hænger uundgåeligt sammen uanset første fases afslutning. Hvorfor i alverden så ikke bare fortsætte den undersøgelse, der allerede er i

gang, og som naturligt kan fortsættes uden nær så mange omkostninger og uden nær så meget usikkerhed, som enhver anden type undersøgelse ville medføre?

Det er da egentlig et meget oplagt spørgsmål, hvis man på forhånd har besluttet sig for to undersøgelser.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg kan ikke acceptere, at SF's ordfører, hr. Kjeld Rahbæk Møller, påstår, at det var en hetz og forsøg på standret, bl.a. Venstre deltog i i forbindelse med vores udsagn om skatteministerens ageren omkring Himmerlandsbanksagen.

Det er korrekt, at Venstres holdning var den klare, da sagen kom frem i 1993, at der var tale om en klokkeklar ulovlig beslutning af skatteministeren, og at der var givet et ubetinget fradrag til Spar Nord. Vi mente, det var så klart, at der ikke var brug for nogen undersøgelse for at drage ministeren til ansvar. Vi måtte bøje os for, at statsministeren ikke havde mod til at træffe den nødvendige beslutning og gå ind i drøftelser om efterfølgende undersøgelser.

Men det er da ligegodt det værste, at man så skal høre, at fordi vi har fået medhold af undersøgelsesrettens formand, så skal vi kritiseres. Jeg synes mere, SF skulle spørge sig selv: Hvorfor i alverden havde man ikke mod til at træffe den beslutning, da det også for SF var klart, hvad sagen drejede sig om? For man havde jo et medlem i SF, der formulerede det rimelig præcist ved at sige, at selv kyllingehjerner kunne forstå, hvad sagen drejer sig om. Nu vil jeg ikke her sige, hvad det er for en hjernekapacitet, man så har, hvis man ikke kan forstå det, men det var det, som Jens Thoft sagde.

Er problemet for SF ikke, at man nu er kommet ud af hængekøjen, men at man er tippet ud og ligger ned, så man skal finde sine fødder og få mod til at træffe den beslutning, som er nødvendig? Der findes jo ingen anden løsning, end at skatteministeren går af.

Jeg vil gerne stille de tre spørgsmål også til SF's ordfører: Er SF enig i de konklusioner, som undersøgelsesretten drager? Er SF enig i, at skatteministeren har truffet en ulovlig beslutning? Og er SF enig – og i øvrigt også Socialdemokratiets ordfører – i, at skatteministeren har afgivet urigtige oplysninger til Folketinget?

De svar vil jeg gerne have, og de må være lette at give for ordføreren.